

Oud-Utrecht

VERENIGING TOT BEOEFENING EN TOT VERSPREIDING VAN DE KENNIS
DER GESCHIEDENIS VAN DE STAD EN DE PROVINCIE UTRECHT

Redactie: H. de Jong, Aurorastraat 26, Utrecht

*Administratie: Ir. C. L. Temminck Groll, secr. der vereniging,
Vijverlaan 25, Driebergen*

Gironummer penningmeester Oud-Utrecht: 575520

TWEE EN DERTIGSTE JAARGANG / NUMMER 10 / OKTOBER 1959

OPROERIGE BEWEGING TE BENSCHOP IN 1809 EN DE BEVRIJDING VAN DE FRANSE OVERHEERSING IN 1813

In de septembermaand van 1809 hadden in de gemeente Benschop een paar voorvallen plaats, die zich voor het dorp aanvankelijk ernstig lieten aanzien, omdat ze door de hoge overheid als „oproerige beweging” werden gekenmerkt, maar die ten slotte toch nog met een sisser afliepen.

Toen namelijk in het midden van die maand het lid van het gemeentebestuur Benschop in het vroege morgenuur op de weg kwam, zag hij midden in de wetering, vlak voor zijn woning, een stok geplant waaraan een vlaggetje van oranje papier was vastgemaakt. De ernst van het geval begrijpend, stapte hij onmiddellijk in zijn schouw, trok de stok uit het water en scheurde het vlaggetje in snippers. Vervolgens bracht hij, als een goed regent, het gemeentebestuur van een en ander op de hoogte, en dit stelde op zijn beurt de baljuw te IJsselstein met het voorgevallene in kennis.

Nadat aan deze kort daarop ter ore was gekomen, dat in de late avond vóór het plegen van de wandaad, enkele jongelui in de omgeving van het huis van het raadslid Benschop waren gezien, aarzelde hij niet hen te ontbieden voor het criminele gerecht van zijn woonplaats. Na hun verhoor hield hij er drie van hen één nacht gevangen, maar omdat zij niets loslieten, moest hij ze de volgende morgen — onder handtasting — ontslaan. Er bleef hem nu niet veel anders over dan de Minister van Justitie in het geval te mengen. Vervolgens ging hij er met diens machtiging toe over een premie van honderd zilveren ducats uit te loven voor de aanbrenger van de daders.

Prompt daarop vond men in de morgen van de 30ste september vijf stokken in de wetering staan, elk weer met een oranje vlagje aan de top „waarvan op één op dezen tijd vrij hatelijke dichtregels waren geschreven”.

Het nieuws verspreidde zich snel en drong ook door tot de landdrost Van Lynden, die, daardoor ten zeerste geschokt, op 4 september incognito een bezoek bracht aan de Benschopse schout Hanso Lemstra van Buma ¹⁾, om zich persoonlijk van de stand van zaken op de hoogte te stellen. Daarbij deelde hij aan de schout mee, dat de Koning door de Minister van Justitie van de gepleegde feiten op de hoogte was gebracht, en dat deze „Hoogstdeszelfs gevoeligheid over deze handeling had te kennen gegeven”, en opdracht had gegeven naar de omstandigheden te informeren. Zijne Majesteit scheen verder van plan te zijn meer nadrukkelijke middelen daartegen in het werk te stellen. Uit zijn gesprek met de landdrost had de schout sterk de indruk gekregen dat zijn gemeente als oproerig zou worden beschouwd, zodat dus de kans bestond, dat er soldaten naar Benschop werden gestuurd. Naar hij aan het gemeentebestuur mededeelde had hij alles in het werk gesteld om dit erge te voorkomen, omdat door de gevreesde maatregel schuldigen zowel als onschuldigen zouden worden gestraft. Aan de landdrost had hij verzekerd dat in de gemeente de meest volkomen rust heerste en hij ervan overtuigd was dat het gebeurde zich niet meer zou herhalen. Persoonlijk zou hij al het mogelijke doen om de schuldigen te vinden.

Dit vinden vlotte echter niet hard — boeren weten te zwijgen — en op de 16e september werd de heer Buma bij de intussen ongeduldig geworden landdrost ontboden. Daar kreeg hij te horen dat uit een brief, die zijn chef van de Minister van Justitie had ontvangen „kon worden afgeleid dat de zeer hoge trap van verontwaardiging waarmede zijne excellentie zich uitte omtrent de rustverstoring, en zeer ontevreden was dat de daders nog steeds niet ontdekt waren”. Zijne excellentie had strenge orders gegeven om hen te vinden op straffe van aller onaangenaamste gevolgen voor de ingezetenen.

Teruggekeerd naar zijn dorp gaf de schout aan het bijeengeroepen gemeentebestuur kennis van dit onderhoud met de landdrost en vroeg hij hun, naar aanleiding daarvan — op de door hen als regent afgelegde eed —, alsook aan de secretaris, of zij de daders of hun medeplichtigen kenden, maar helaas kon niemand van hen daarover aanwijzingen geven.

Wat de schout ook verder poogde en zocht, er kwam geen licht in de zaak, zodat, toen ook de Minister van Eredienst en Binnenlandse zaken om inlichting had gevraagd, hij moest volstaan met het zenden van een verslag over het gebeurde, en van de negatieve uitslag van zijn gedane nasporingen.

Zijn laatste hoop was nog gevestigd op de kermis, die op de eerste maandag na Sint Victor ²⁾ begon en de hele week duurde. Dan kwam er veel jong volk bijeen en maakte de drank de tongen los. Er zouden enkele zevenstuiverlieden onder de feestende boeren gemengd worden, die de gesprekken ongemerkt moesten affluisteren.

¹⁾ Benoemd tot schout en gadermeester 1802, tot maire 1811.

²⁾ 10 oktober.

Maar zelfs dat weloverlegde plan mislukte. „Niets kon er omtrent de gepleegde oproerige daden uit hun mond worden opgevangen”.

Hierdoor was de schout aan het eind van zijn latijn gekomen. Ook de Koning en de hoge autoriteiten zullen begrepen hebben dat er niet verder op het vinden van de daders te hopen viel en, omdat het kwaad zich niet herhaalde, zullen zij er verder maar het zwijgen toe hebben gedaan.

Vier jaar later, toen op verschillende plaatsen in het westen van het land de afkeer van de bevolking tegen het Franse bewind zich manifesteerde, kon de maire van Benschop op 23 april aan de bevolking bekend maken, dat de onderprefect van het departement van de Zuiderzee hem schriftelijk zijn tevredenheid had kenbaar gemaakt met het feit, dat de ingezetenen in de gehele uitgestrektheid van zijn arrondissement geen gehoor hadden gegeven aan de kreet van oproer, welke zich in het naburige departement van de Monden van de Maas had geopenbaard.

Op 8 augustus liet de heer Van Buma aan het rechthuis een bekendmaking aanplakken, waarbij hij de ingezetenen inlichtte over het feit, dat op zondagmorgen a.s. in de kerk dankzeggingen en gebeden „tot den Troon des Allerhoogsten” zouden worden opgezonden voor de weldaad van de verjaring van de Keizer, en de ingezetenen op het ernstigst werden uitgenodigd hierbij tegenwoordig te zijn. Verder werden zij opgewekt op die dag te illumineren en feest te vieren „wordende endelijk aan de tappers vergund den gehelen nacht gelagen te zetten, zoo zulks tot vermeerdering van de vreugde begeerd wordt”.

Niet lang daarna — op 19 november 1813 — zag de maire zich echter verplicht aan de onderprefect te melden, dat door geruchten van allerlei aard, sedert enige dagen vele ingezetenen van zijn gemeente zich „met een teeken van Oranje” hadden voorzien, ofschoon het dragen daarvan met geen oogmerk om onrust of oproerige beweging in de gemeente te verwekken, scheen te zijn aangevangen, zodat hij zich over geen buitensporigheid van een hunner behoefde te beklagen. Echter had hij gemeend „dezelve mijne ingezetenen aan te manen om zich van dit teeken te ontdoen, met dat voor mij allergunstigste gevolg, dat zonder eenige schijn van misnoegen zij allen hetzelfde hebben afgelegd”. Derhalve kon hij hierbij aan de onderprefect medelen „dat in mijne gemeente de meest mogelijke tranquiliteit existeert”. Ook op de 25e en 26e van deze maand kon de maire nog melden, dat in zijn gemeente nog de diepste rust heerste.

In januari van het jaar 1815 werd de heer Van Buma door Koning Willem I benoemd tot burgemeester van Benschop en reeds de volgende maand verkeerde deze vaderlander opnieuw in de gelukkige omstandigheid zijn gemeentenaren aan te kunnen sporen tot het herdenken van een heuglijk feit dat zich had voorgedaan in het regerend

vorstenhuis, ook al heette dit nu niet meer Bonaparte maar Oranje-Nassau.

Op 28 februari bij de geboorte van Willem, Frederik, Karel, notificeerde hij namelijk „dat het een oude loffelijke gewoonte binnen zijn gemeente was deze dag met algemeene vreugde te vieren, maar is teffens eene pligtmatische deelneming in de vreugde van de Doorluchtige Ouders, welke de welgeplaatstheid van ieder Nederlandsch hart kenmerkt”. Ten slotte sprak hij de hoop en de verwachting uit „dat Benschops ingezetenen wederom blijk zullen geven van hunne opregte en ongeveinsde verkleefdheid aan het Huis van Oranje, door orde met vrolijkheid te paren” 3).

W. F. J. DEN UYL

HET UTRECHTSE PSALTERIUM BIJNA GEROOFD *)

In de bezettingsjaren hebben we heel veel over onze grenzen zien slepen. Materiële zaken, voedingsmiddelen maar ook dingen van culturele aard. Hitler kon alles gebruiken.

Het heeft weinig gescheeld of een der kostbaarste bezittingen van de Universiteitsbibliotheek te Utrecht — wat zeg ik, één der kostbaarste preciosa van geheel Nederland — was door een sluwe greep dezelfde weg gegaan.

Het was op een der dagen van de felle bombardementen van 1944 dat de bibliothecaris bezoek ontving van een duits officier, die belangstelling voorwendde voor het utrechtse Psalterium. Dit handschrift bevat in het latijn de psalmen van David, is geschreven omstreeks 829 en verlicht met de tekst verduidelijkende illustraties van dezelfde tijd. Tot het begin van de 16e eeuw was het psalterium in engels bezit. De belangstelling van Engeland is zeer wel te verklaren omdat in dezelfde band van het psalter ook een der oudste teksten van de geloofsbelijdenis van Athanasius — de grondslag der anglikaanse kerk — is meegebonden.

Het psalter werd in 1716 bij legaat vermaakt aan de Universiteitsbibliotheek te Utrecht door de familie De Ridder en hoort sedert dat jaar tot de belangrijkste bibliotheekschatten te Utrecht. Op het ogenblik nu, dat er deze ongewone belangstelling voor getoond werd, vertoefde het handschrift niet in de Universiteitsbibliotheek, maar in de Domtoren, waar het met ruim 2400 andere handschriften, incunabelen, rariora en preciosa in veiligheid geborgen was. Beschermd tegen alle uiterlijk geweld. Deze toren werd geacht internationaal

3) Arch. Benschop. Inv. no. 1.

*) In enkele artikeltjes deelt de heer A. Brom jr., die vele jaren werkzaam was in de Universiteitsbibliotheek te Utrecht, iets mee van zijn herinneringen betreffende het wedervaren dezer instelling in de jaren 1940-1945.

gewaarborgde bescherming tegen oorlogsgeweld en oorlogsdiefstal te bieden.

De duitse bezoeker wilde dit handschrift raadplegen en de bibliothecaris droeg mij op het onverwijld uit zijn schuilplaats te halen. Ik voelde mijn bloed stilstaan toen ik mezelf realiseerde, dat het utrechtse psalter voor goed uit onze gezichtskring zou verdwijnen en wees verontwaardigd naar de lucht. Want zojuist hadden de sirenes geloeid. Er vlogen verscheidene bommenwerpers boven de stad. Om nu naar de Domtoren te gaan over straat, was levensgevaarlijk en om zulks met het handschrift te doen ware roekeloos en zeker onverantwoord. Het excuus maakte echter geen indruk; de groene gast telde dit alles niet. Hij was gekomen om het psalter te raadplegen en verlangde dat het hem, zonder dralen, zou worden voorgelegd.

Bij de chef vond ik geen steun en op enigerlei bijstand van de collegae hoefde ik niet te rekenen, daar zij allen reeds maanden lang afwezig waren. Dus bleef ik bezwaren opperen en meende de bezoeker in zoverre te bevredigen dat ik hem vele en goede reproducties zou voorleggen met afbeeldingen van het utrechts psalter, het Eadwine-psalter uit Cambridge en het psautier illustré uit Parijs. Wij hadden, juist voor vergelijkende stijl-studies, reproducties van prototypen, stijl-invloeden en navolgingen van het Utrechts Psalter verzameld, een collectie om van te watertanden. En dan was er natuurlijk de voortreffelijke reproductie, die op last van de engelse regering in 1874 in Londen gemaakt was. De groene militair wilde daarvan niets weten; liet zich niet vermurwen: hij *eiste* nu op hoge toon: „Nur das Original”. Hij wilde geen genoegen nemen met reproducties.

Het was intussen maar al te duidelijk geworden, dat voldoen aan zijn eis zou betekenen dat het psalter geannexeerd en mee naar Berlijn genomen zou worden. Naarmate het onderhoud met de officier — het kan ook, naar het goud, de strepen en de bluf te oordelen een generaal, in elk geval een heel hoge zijn geweest — vorderde, steeg zijn commandostem en -houding bedenkelijk. Het werd door mij gepareerd door zacht spreken, toenemen in vrijmoedigheid, uitwendig koel en bedaard te blijven. En door geen enkel verkeerd woord of verkeerde intonatie te plaatsen. (Doodmoe en geschokt ben ik een paar dagen van de kaart geweest). Dank zij het blijvend luchtgevaar was er trouwens geen sprake van over straat gaan.

Bar en boos en diep verontwaardigd is deze afgezant van de duitse Wehrmacht afgedropen, nadat ik hem nog de mededeling ontfutseld had, dat hij op de hoogte was van dit unieke bezit doordat een oude Baedeker(!) de aanwezigheid van het Utrechts psalterium in de Universiteitsbibliotheek met drie sterretjes verried.

Zo is dan een uiterst gevaarlijke, sluw opgezette dreiging naar onvervangbaar bezit, sedert twee eeuwen de glorie van Utrecht, gelukkig afgewend geworden.

A. BROM JR.

PAUS ADRIANUS VI, ZOON VAN UTRECHT

Bij de opening van de tentoonstelling „Paus Adrianus VI” in het Centraal Museum te Utrecht, heeft prof. dr. W. Asselbergs op nogal rigoureuze wijze (je zou haast, denkend aan een ander hoogleraar uit Nijmegen, die graag heilige huisjes omver werpt, van „rogierous” spreken) het beeld van de enige nederlandse paus aangetast. Hij aarzelde niet om Adriaans pausschap een algehele mislukking te noemen.

Het is hier niet de plaats om deze opvatting te prijzen of te bestrijden. Al zou het kerkelijk en wereldlijk regiment van paus Adriaan inderdaad weinig geslaagd zijn, al het water van de zee wast niet af, dat hij te Utrecht is geboren.

Mgr. dr. B. J. Alfrink, die de tentoonstelling opende, zei daarvan:

„Ofschoon Adriaan slechts korte tijd van zijn leven in Utrecht heeft doorgebracht, heeft hij de stad van zijn geboorte nooit vergeten. Hij heeft hier slechts kort geleefd; maar hij had hier graag willen sterven. Paushuizen is hier nog altijd het welsprekende getuigenis van. Hij die volgens het inschrift op zijn eerste, voorlopige graf in de Sint Pieter het als zijn grootste ongeluk beschouwde, dat hij moest heersen, koesterde het als zijn hartewens hier in Utrecht rustig tussen oude boeken en oude vrienden als man van wetenschap zijn laatste jaren te mogen slijten. Leuven lag hem zonder twijfel zeer na aan het hart. Maar blijkbaar trok Utrecht hem nog meer.

Hozeer ook het Schriftwoord waarheid blijft, dat geen profet geëerd wordt in zijn eigen stad, - ieder land en iedere stad eert zijn grote zonen, zij het misschien pas na hun dood. Het schijnt geen ongerijmde veronderstelling, dat het feit alleen reeds dat iemand het tot paus brengt, voldoende reden mag zijn om hem als groot figuur te noemen, waarop stad en land van zijn herkomst trots mogen zijn. Toen het bericht van de keuze van Adriaan tot paus naar Utrecht doordrong, was de stad Utrecht vol feestbetoon en vreugdevuren. Toch had de grote wereld van zijn dagen noch tijdens zijn pontificaat noch onmiddellijk na zijn dood veel goede woorden voor hem over. Maar de latere geschiedbeschrijving vindt daarin meer de beoordelaars dan de paus zelf veroordeeld.

Het is daarom geen uiting van lokaal chauvinisme — aldus mgr. Alfrink — wanneer de stad Utrecht hem beschouwt als een van haar grote zonen en wanneer zij de vijfde eeuwherdenking van zijn geboorte in deze stad wil eren met deze tentoonstelling. De stad Utrecht houdt de herinnering aan deze grote zoon min of meer anoniem levendig door Paushuizen en door Pausdam, misschien ook door de Adriaanstraat, waarvan ik niet heb kunnen achterhalen, of deze verband houdt met de figuur die

wij deze middag herdenken. Zeker is, dat er wel aan mindere figuren uit de historie van deze stad straatnamen zijn gewijd. 1)

De rector van de universiteit van Leuven, de opvoeder van keizer Karel, de paus van Rome die in een turbulente tijd een nieuwe richting aanwees, is zonder twijfel een man geweest, waarop de stad Utrecht trots mag zijn. Daarom heeft deze tentoonstelling bij de herdenking van de vijfde eeuwronde van zijn geboorte in het huis aan de Oude Gracht haar goede zin."

Wij kunnen slechts de hoop uitspreken, dat velen die belang stellen in de historie van Utrecht, deze tentoonstelling zullen bezoeken, al was het alleen maar om de eerste afdeling — gewijd aan het Utrecht ten tijde van Adriaans verblijf aldaar — goed te bekijken. Men zal dan het overige van de tentoonstelling niet voorbijlopen. Vooral niet wanneer men zich de catalogus aanschafft, die een massa gegevens over deze paus en zijn werk verstrekt. De tentoonstelling „Paus Adrianus VI” zal geopend zijn tot en met 15 november.

de J.

KLEINE MEDEDELINGEN

OUDE BOEKEN UIT DE UNIVERSITEITSBIBLIOTHEEK

In 1584 richtte de overheid van Utrecht in het koor der Janskerk een stadsbibliotheek in. Deze was samengesteld uit het boekenbezit der opgeheven kloosters in en om Utrecht. Deze stadsboekerij is naderhand Universiteitsbibliotheek geworden. Erg hard groeide het boekenbezit niet aan. Tussen 1608 en 1813 werden gemiddeld slechts vijftien boeken per jaar aan de bibliotheek toegevoegd. Toch werd zij op de duur te groot voor het koor van de Janskerk. In 1820 verhuisde men naar het voormalige paleis van koning Lodewijk Napoleon gelegen tussen Drift en Rietsteeg, waar de U.B. nog altijd gevestigd is. Wel werd in 1909 door de nieuwbouw aan de zijde der Wittevrouwenstraat een belangrijke uitbreiding en verbetering tot stand gebracht.

De twee jaartallen, 1584 en 1909, waren de aanleiding tot de tentoonstelling waar oude boeken en handschriften in het Universiteitsmuseum aan de Trans. De U.B. bevat een aantal belangrijke handschriften, o.a. het Psalterium uit de 9e eeuw, waarover in dit nummer van Oud-Utrecht de heer A. Brom jr. schrijft.

Bijzonder omvangrijk kan men de collectie niet noemen. Maar het aardige is, dat zij stamt „van eigen bodem”. Aan het lang verdwenen klooster Bethlehem schijnt in Utrecht slechts een straatnaam te herinneren, de Bethlehemweg bij het begin van de Amsterdamsestraatweg. Maar de U.B. bezit nog een 15e eeuws getijdenboek, dat in het klooster Bethlehem gebruikt is. De keurcollectie, uitgesteld in de vitrines van het Universiteitsmuseum, stelt de bezoeker in staat om de weg van handschrift naar boek te volgen.

Al is dus het 375-jarig bestaan van de U.B. niet meer dan een aanleiding, wordt op de expositie toch vrij veel aandacht aan deze instelling gewijd, hetgeen zeer toe te juichen is. Want men kan nu tenminste eens kennis maken met de vroegere bibliothecarissen, van wie dr. Cornelis Booth, schepen en burgemeester van Utrecht de eerste was. De eerste eeuwen was deze functie een „bijbaantje”, meestal van hoogleraren. De tegenwoordige bibliothecaris dr. D. Grosheide, heeft tien voorgangers gehad. Hun portretten zijn op de tentoonstelling te vinden.

1) Zie onder Kleine Mededelingen wat mr. J. W. C. van Campen dienaangaande meldt.

EIEREN BIJ HET KLOKGIETEN (I)

Naar aanleiding van de vraag van mgr. A. E. Rientjes in Oud-Utrecht van september 1959 zou ik het volgende willen opmerken.

Blijkens vele stads- en andere rekeningen werd een ruim gebruik van eieren gemaakt door klokken- en kanonnengieters (die een-en de zelfde categorie van vaklieden waren). De eieren werden namelijk gebruikt tot het besmeren van de binnenzijde van de gietvorm om te voorkomen dat het zand — vermengd met klei — van de vorm zich hechtte aan het gietmetaal en daardoor na de afkoeling moeilijk was te verwijderen. Dat hiervoor eieren nodig waren is waarschijnlijk een vakmans-bijgeloof. In de tweede helft der 18e eeuw was het gebruik van eieren voor bovengenoemd doeleinde nog in zwang, althans onder de geschutgieter Jan Verbruggen, die in een vijftigtal beroemde afbeeldingen het gehele gietersbedrijf in beeld bracht. Wanneer men van deze methode, die de eeuwen moet hebben getrotserd, is afgestapt is mij niet bekend. Tegenwoordig bestrooit men met het zelfde doel de binnenkant van de vorm met cokes- of houtskoolpoeder.

J. W. WIJN

EIEREN BIJ HET KLOKGIETEN (II)

Naar aanleiding van de vraag van mgr. A. E. Rientjes over het gebruik van eieren bij het klokgieten te Soest, was ik zo vrij om inlichtingen te vragen bij B. Eijsbouts Nederlandse Klokkengieterij n.v. te Asten Nederland, over dit gebruik. Ik ontving hierover een schrijven van genoemde firma, waaruit ik het volgende overneem:

„Onder de oudere gieters zijn het vooral de klokkengieters Burgerhuys te Middelburg geweest, die bekend stonden om de vele eieren, die zij bij het vormen nodig hadden. Dat Rutger Peckel dezelfde methode gebruikte was ons onbekend en wij vinden uw mededeling dienaangaande dan ook interessant.

Het doel van de eieren moet u waarschijnlijk in de eerste plaats zien als een middel om de vormen luchtig te maken. Luchtigheid is namelijk een eerste vereiste voor de klokkevorm, daar tijdens het gieten steeds gassen ontstaan, die zo mogelijk op gemakkelijke wijze door de vormmassa weggevoerd moeten worden. Daarnaast kan het zijn, dat de eieren de fijne leemsubstantie waarmee de valse klok wordt ingestreken een betere handelbaarheid heeft gegeven.

Het gebruik van zuivelmiddelen in de klokkengieterij is intussen nog niet geheel verdrongen. Er bestaan tenminste nog gieterijen die melk aan hun vormmassa's toevoegen, wederom om een grotere luchtigheid te bereiken. Anderen preferen daarentegen mest.”

Tot zover de bovenaangehaalde brief. Hieruit blijkt dus dat de eieren niet geconsumeerd werden als versterkende middelen door de klokkenmaker en zijn knechten.

E. HEUPERS

ADRIAANSTRAAT

De Paus Adriaanherdenking heeft bij menigen weer eens de vraag doen rijzen, of de Adriaanstraat naar paus Adriaan VI genoemd is of niet. Het antwoord gaf ik reeds in een artikeltje over Familie-straatnamen in het Maandblad van 1940, blz. 93. Daar kan men lezen:

„De *Adriaanstraat* eert niet den utrechtischen paus Adriaan VI (die in 't geheel geen straat heeft gekregen, tenzij men Pausdam daarvoor wil nemen), maar is, bij besluit van Burgemeester en Wethouders van 19 Januari 1888 genoemd naar Adriaan, den jongsten zoon van notaris mr. C. de Wilde. Op 12 Januari waren een aantal nieuw aangelegde straten tusschen de Maliebaan, Biltstraat en Tulpstraat door de Gemeente overgenomen van mr. C. de Wilde en enige andere heeren. Om redenen, die ongetwijfeld zijn vaderhart hem ingaf, maar die niet in het request vermeld werden, verzocht mr. de Wilde (hij noemde zich later met toevoeging van zijn moeders naam Neijtzell de Wilde), de straat „langs de voormalige Roomsche Catholieke Begraafplaats” naar zijn zoon Adriaan te noemen, aan welk verzoek bij bovengenoemd besluit werd voldaan. Deze Adriaan is de latere Prof. mr. Adriaan Neijtzell de Wilde, oud-voorzitter van den Indischen Volksraad, die als hoogleeraar te Wageningen in 1939 overleed.”

v. C.